

מסורת הש"ס

(א) לפי גי' רש"י נדרך למקום חיותו אלו ויכלי לקמן מין לרבות י"א מ"ל על נדמה ולקמן א"ל ע"ל אחר קרא נלא עת נדמה סמוך לנדמה כי וי' רש"י, א הוריות ד, א נפיקטא אחר ר' יעשיהו, (ד) נמילה כח: (ה) ר"ע וירד רש"י, ו וישיע' מוס' מנחות ט: ד"ה אחר ומוס' וזכום סב. ד"ה מ"ל ומוס' פסחים מג: ד"ה מאן ומוס' מנחות יא: ד"ה קומץ, (ו) פ"י הנון ע"ז תמלא בספר המים שחבר אחר הגאון מהר"ל מפולגא בספר זכות ח"א פ"ג, (ז) נספיקא דסוף פסחים ה"ה י"א וכן בסוף י"ש פ"ג כבוד רמזים על הכתוב שמות הללו,

תורה אור השלם

1. ואשכח כי יובל זוב דקח ימים רבים בלא עת נדחה או כי תזוב על נדחה כל ימי זוב שטאנה בימי נדחה תדחה טמאה הוא: ויקרא טו טז
2. כל המשכב אשר תשכב ע"ליו כל ימי זובה במשכב נדחה ויקח י"א וכל הקלי אשר תשכב ע"ליו יקח: ויקרא טו טז
3. עמד וימדד ארץ ראה וימדד גור ויחפצצו חרדי עד שחו גבעות עולם וליבות עולם לו: בחקקו ג' ו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וכלו לזיבה להצטרף עם ב"ב אם לא נדחה וכו' ו' נדחה עד עשירי שיהו נמי: (ב) ד"ה מ"ל לא תשכב אחר משכב: (ג) תוס' ד"ה מ"ל כל ימי זובה כמשכב נדמה חיות:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
(א) גמ' ומין שהוא ששה משכב ומשכב. מלת שהוא נמשק. וז"ל שהוא כל"ל וכו' כח: (ב) שם יוכל תפסוד פסעה למס'. י"ב ע"י ח"כ וקרבן אהרן דף קע ע"א וע"כ: (ג) רש"י ד"ה וכלו לזיבה וכו' דהיינו בג"ד כחן הפסד וחז"ק מ"ד א"ל וכו' ומש"י ו' נקיים עד עשירי שיהו וכו' כ"ז:

מוסף רש"י

אחד לאחד. היינו יום כנגד יום (הוריות ד.) קלת מיס המחתם (מגילה ב.) הדרן עלך מסכת נדה

תינוקת פרק עשירי נדה

עג.

עין משפט נר מצוה

פד א מ"י פ"ו מהל' אסורי ביאה הל"ב:
פד ב מ"י פ"ג מהל' מטמא משכב ומשכב ה"א ופ"ד מהל' אסורי ביאה הל"ב:
פד ג מ"י פ"ג מהל' מטמא משכב ומשכב הל"ה ג:
פד ד מ"י פ"ו מהל' אסורי ביאה הל"ז ופ"א מהל' מטמא משכב ומשכב הל"ז:
פד ה מ"י פ"ו מהל' אסורי ביאה הל"ט והל"ה ט:

תוס' הרא"ש

מגין לרבות שני ושלישי כו'. מרמז חזיר עד עשירי ואחד עשר אלמא האי שני הוא יום שני לימי זובה וכדי נסבה דהיינו מופלג יום א' מגדלה וכבר ריבה אותו מאז כי תזוב אלא אגב ויהא חזיר ויפולג בחד אחריני: מגין לרבות יום י"א (ווס.) דס"ד לא מרבינן דאורי לספירה אלא לעיקר יזכות התכונה פספוס אבל לא לספירה דמרבין מאז אחד לאחד וכו' איכא למיפך מה להווא שכן מטמא בראיות כבימים וזמנה מה להווא שכן מטמא בראיות כבימים כותים דלא ליפ' מהדרי מבח הגן פירכי. וי"ל דאינו סומך עיקר על הק"ו אלא כמו ילמד סתם מן המפורש. ויש דברים דילפי מהדרי כדמפרש בריש בנות כותים: **תנא** דבי אליהו כל השונה הלכות. אידי דאיידי לעיל בהלכות י"א שהיא הל"מ קא מייח' לה הכותב כדפרש"י. הלכות הכותב כדברייא והלכה למשה מסיני. ומיהו לא שייך כל כך הכא טפי מבשאר דוכתי דלא מייח' לה אגב גזרא וזו אלא משום דנחית ליה לטיס בדבר טוב כדאמרין באין מעמידין שכן מצינו בנביאים הראשונים שסיימו בדברי שבח ותנומה: פליק פרק תינוקת כפ"ד ובפליקותיה מסכת נדה ברחמי שמיא הכותב נסים כח"ד אברהם מוליב' ו' נ"ץ

אין י' אלא יום אחד מגין לרבות מופלג שנים ושלשה. אגב ריהטא נקט שנים דשנים היינו יום שני לימי זובה דהיינו מופלג יום אחד שריבה כזר דהא מגין ואילך עד י' וי"א וא"כ שנים היינו שני: **הוא** שמשמא בראיות כבימים אינו דין בו. תימנה דאיכא למפך מה להווא שכן מטמא בראיות כבימים כותים (לעיל ג): דלא ליפנין מהדדי וכן לקמן דקאלמר מה הווא שאינו סופר אחד לאחד כו' איכא למפך מה להווא שכן מטמא בראיות כבימים מיהו בזה מצינן ספיר למילף דלגבי ספירה אחמיר רחמנא בלשה מצאש ולענין ספירה ענין ספיר ק"ו הוואיל ולענין ספירה מצינו שהחמיר בלשה מצאש וז"ל שאינו קל וחומר גמור אלא כמו גילוי מילתא בעלמא לגלות זה על זה וז"ע דאיכא מקומות דאיכא תרי קראי לזכר נדות ולזיבות ויש מקומות דנפקא מחד קרא:

ת"ל כ' ימי (א) נדחה. תימנה דהן מוקמינן כר"ע אלמא ר"ע קא דריש כל וכן בשלפי פ' התעורבות (זכחים פג.) דריש ר"ע כל וא"כ כי קאלמר פספוס פרק אלו עוצרין (דף מג:) מאן שמעת ליה דריש כל ר' אליעזר הווא דלמא ר"ע הווא דדריש נמי כל ויש לומר דאין לדמות דרשות דכל להדדי דיש כל דשיין למדרש כ"ע והאי דשמעתינן דלמנינא מדרש ספיר דמדימי למנינא כל נמי למנינא: **תנא** דבי אליהו כ' השונה הלכות. אית ספרים דלא גרסינן ליה מיהו צפירוש רש"י איתא ור"ת הגיהו צפספד וכן נראה דאיידי דאיידי לעיל בהלכות מייח' לה לסיים בדבר טוב ואיתא נמי כן במגילה פרק צמרא (דף כח:) והכי נמי אמרינן צאין עומדין (בכרות לה.) שכן מצינו צנציאים הראשונים שסיימו דברייהן בדברי שבח ותנומה:

הדרן עלך תינוקת
וסליקא לה מסכת נדה
לנדחתה אימת הוי בליליא וקא קרי לה זבה תנא ר' דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר ³הליכות עולם לו אל תקרי הליכות אלא הלכות:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

היה ומכאן ואילך הרי היא צדין פרשה ראשונה דכתיב צה ויקרא טו צנצנת ימים תהיה נדחתה: לרבי עקיבא קראי. דלא גמר הך הלכתא הלכה למשה מסיני דקאלמר ר' אלעזר בן עזריה [לעיל עג:] ובי היכי דליף חזי לוג שמן למדוה מקראי הכי נמי ליף אחד עשר יום שצין נדה לנדח מקראי: ציממי. ראחא ציוס תהיה זבה דכתיב (שם) ימים רבים אצל ראחא צלילות לא תהא זבה: סמוך לנדחה. ליל שמיני שהרי ימי נדות כל שצנה עד הלילה דכתיב צנצנת ימים תהיה נדחתה: פלגום. משנה וצרייתא הלכה למשה מסיני:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה